
JOULUKUUN LAKOSTA JA JOULUKUUN SOPIMUKSESTA

(Viidennen vuosipäivän johdosta)

Toverit!

Tänään tulee kuluneeksi 5 vuotta siitä päivästä, kun Bakun piireissä julistettiin joulukuussa 1904 taloudellinen yleislakko.

Näinä päivinä tulee kuluneeksi 5 vuotta siitä ajasta, kun työläiset ja naftateollisuudenharjoittajat laativat kuuluisan joulukuun sopimuksen, meidän „masutti-perustuslakimme“.

Me muistelemme ylpeydellä noita päiviä, sillä ne olivat meidän voittomme päiviä ja naftateollisuudenharjoittajain tappion päiviä!

Silmiemme eteen nousee meille kaikille tunnettu mainehikas kuva siitä, kuinka lakossa olevien työläisten tuhantiset joukot piiritettyään „Elektritsheskaja Sila“ tehtaan sanelivat edustajilleen joulukuun vaatimuksiaan ja kuinka „Elektritsheskaja Silaan“ paenneet ja työläisten piirittämät naftateollisuudenharjoittajain edustajat „ilmaisivat solidaarisuutensa“, allekirjoittivat sopimuksen ja „suostuivat kaikkeen“...

Se oli köyhien proletaarien todellinen voitto rikkaista kapitalisteista, voitto, joka pani alun „uudelle järjestykselle“ naftateollisuudessa.

Ennen joulukuun sopimusta me olimme tehneet työtä keskimäärin 11 tuntia päivässä, mutta sopimuksen jälkeen säädettiin työ 9-tuntiseksi ja naftan nostossa työskenteleville työläisille otettiin vähitellen käytäntöön kahdeksantuntinen työpäivä.

Ennen joulukuun sopimusta me saimme palkkaa keskimäärin 80 kopeekkaa, mutta sopimuksen jälkeen palkka kohotettiin ruplaan ja muutamiin kopeekkoihin päivältä.

Ennen joulukuun lakkoa meille ei maksettu asuntovuokratrahoja eikä turvattu asunnoilla, mutta lakon avulla me saimme verstayöläisille kummatkin, tehtäväksi jäi vain niiden ulottaminen myöskin muita työläisiä käsittäviksi.

Ennen joulukuun lakkoa naftalähteillä ja tehtailla vallitsi pääoman renkien täydellinen mielivalta, jotka rankaisematta löivät ja sakottivat meitä, mutta lakon ansiosta vakiintui määrätynlainen järjestys, määrätynlainen „perustuslaki“, jonka nojalla me saimme mahdollisuuden tahtomme ilmaisemiseen edustajiemme kautta, yhdessä neuvotella naftateollisuudenharjoittajain kanssa ja yhdessä järjestää keskinäissuhteemme heidän kanssaan.

„Amsharasta“⁸² ja „kuormajuhdasta“ me muutuimme kerralla ihmisiksi, jotka taistelevat paremman elämän puolesta!

Tämän kaiken antoi meille joulukuun lakko ja joulukuun sopimus!

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Tärkeintä, mitä joulukuun taistelu meille antoi, on luottamus omiin voimiimme, voitonvarmuus, valmius uusiin otteeluihin, tietoisuus siitä, että kapitalistisen orjuu-

tuksen kahleet voidaan lyödä murskaksi ainoastaan omin käsin.

Sen jälkeen me kuljimme aina vain eteenpäin kohottaen työpalkkaa, ulottaen asuntovuokrarahojen maksamisen naftatyöläisiä käsittäväksi, lujittaen „masutti-perustuslakia“, saaden aikaan naftalähde- ja tehdastoimikuntien osittaisen tunnustamisen, järjestäytyen liittoihin, liittyen yhteen sosialidemokratian ympärille...

Mutta tätä ei kestänyt kauan. Vallankumouksen perääntymisen ja vastavallankumouksen voimistumisen jälkeen, varsinkin vuoden 1908 alusta lähtien, naftateollisuudenharjoittajat alkavat riistää takaisin aikaisempia voittoja vedoten farisealaisesti naftatuotannon ja -markkinoiden supistumiseen. He riistävät takaisin lahjapalkkiot ja asuntovuokrarahat. He ottavat käytäntöön kaksivuoroisen työn ja 12-tuntisen työpäivän kolmivuoroisen työn ja 8-tuntisen työpäivän asemesta. He supistavat lääkintäapua. He ovat jo ottaneet pois kansantalot ja ottavat pois kouluja, antavat niille vain vaivaisia lantteja samaan aikaan kun poliisilaitokseen kulutetaan vuosittain yli 600 tuhatta ruplaa. Me emme edes puhukaan lyömisten ja sakoittamisten ottamisesta jälleen käytäntöön, toimikuntien hajoittamisesta, liittojen vainoamisesta suurpääoman rengin, tsaarin hallituksen käskyläisten toimesta...

Täten siis viimeiset kaksi vuotta eivät ole ainoastaan pakoittaneet meitä luopumaan asemamme edelleen parantamisesta, vaan myös huonontaneet entistä asemaa, ottaneet takaisin aikaisemmat voittomme työntäen meidät entisiin, ennen joulukuuta vallinneisiin oloihin.

Niinpä nyt tänään, joulukuun 13 pnä, joulukuun voittoisan lakon viisivuotispäivänä, lakon, jolloin naftateollisuudenharjoittajat vapisivat meidän edessämme, mutta me hyökkäsimme ja valloitimme uusia oikeuksia, — nimenomaan tänään nousee eteemme vakava kysymys, joka askarruttaa naftatyöläisten joukkoja: tulemmeko vielä kauankin vaikenemaan, onko kärsivällisyydellämme rajoja ja eikö meidän pidä murtaa vaikenemisen kahleet ja nostaa taloudellisen yleislakon lippu elinkysymyksiämme koskevien vaatimusten puolesta?

Päätelkää itse. Tämän vuoden naftantuotanto on noussut 500 miljoonaan puutaan — lukuun, johon tuotanto ei ole päässyt yhtenäkkään vuonna viimeisten neljän vuoden aikana. Naftan hinnat eivät ole laskeneet lainkaan, sillä keskimääräinen hinta vuoden ajalta saadaan sama kuin viime vuonnakin: 21 kopeekkaa. Suihkulähdenahtaa, joka ei vaadi kulunkeja, on yhä enemmän ja enemmän. Markkinat laajenevat päivästä toiseen niiden luopuessa kivihielestä ja siirtyessä naftaan. Naftan vienti kasvaa jatkuvasti. Mutta mitä enemmän naftateollisuudenharjoittajain asiat paranevat, mitä enemmän he puristavat työläisistä „voittoa“, sitä sietämättömämmiksi he käyvät viimemainittuja kohtaan, sitä voimakkaammin he kuristavat työläisiä, sitä innokkaammin antavat lopputilejä valveutuncille tovereille, sitä päättävämmiin riistävät viimeisetkin muruset!

Eikö ole selvää, toverit, että tilanne naftateollisuudessa käy yhä suotuisammaksi naftatyöläisten yhteiselle taistelulle ja että naftateollisuudenharjoittajain kiihoittavat teot työntävät työläisiä väistämättömästi tällaiseen taisteluun?

Sillä jompi kumpi, toverit: joko me tulemme loputtomasti kärsimään ja painumme äänettömien orjien asemaan, — tai nousemme yhteiseen taisteluun yhteisten vaatimustemme puolesta.

Koko meidän menneisyytemme ja nykyisyytemme, meidän taistelumme ja voittomme puhuvat siitä, että me valitsemme jälkimmäisen tien, yleislakon tien työpalkan kohottamisen ja kahdeksantuntisen työpäivän puolesta, työläiskylien ja asuntovuokrarahojen puolesta, kansantalojen ja koulujen puolesta, lääkintäavun ja tapaturmakorvauksen puolesta, naftalähde- ja tehdastoimikuntien sekä liittojen oikeuksien puolesta.

Ja huolimatta ennenkuulumattomista vainoista, huolimatta naftateollisuudenharjoittajain yhä kasvavasta järjestäytyneisyydestä me otamme omamme, toverit, ja jos me voimistamme työtämme yleislakkoon valmistautumisessa, jos me lujitamme naftalähde- ja tehdastoimikuntiamme, jos me laajennamme liittojamme, jos me liitymme sosialidemokratian ympärille, niin me voimme panna isäntämme yhtä ahtaalle kuin viisi vuotta sitten.

Socialidemokratia johti meidät voittoon joulukuussa 1904, se myös johtaa meidät tuleviin voittoihin järjestyneen yleislakon kautta.

Niin puhuu mainehikkaan joulukuun taistelun kokemus.

Siis innostakoon meitä tämä päivä, vuoden 1904 joulukuun voittoisan lakon alkamispäivä, yksimieliseen ja sitkeään työhön yleislakkoon valmistautumisessa!

Olkoon meidän yleinen myötätuntomme tätä päivää kohtaan naftateollisuudenharjoittajille pahaentei-

senä merkkinä lähenevästä sosialidemokratian johtamasta yleislakosta!

Eläköön lähenevä yleislakko!

Eläköön sosialidemokratia!

VSDTP:n Bakun komitea

Joulukuun 13 pnä 1909

*Julkaistu erillisenä
julistuksena*

*Julkaistaan julistuksen tekstin
mukaan*